

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΜ. RIPERT

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΑΝ ή ήμερα τόν γραπτόν εξέτασον. Καθήμενος μπρός στά αναλόγη τους, μέσά στή ζεστή αίθουσα, οι νέοι έσκυβαν πάνω σέ κόλλες χαρτίου.

Πρίν δύο ώρες τώρα, ό πρόεδρος τής εξέταστικής επιτροπής, άφου κτύπησε τό ρολόγι του, έδωσέ τό σημείο τής ενάρξεως τών γραπτών εξέτασεων. Πολλοί από τους εξέταζόμενους είχαν πέσει πιά στό άδιέξοδο και προσπαθούσαν νά βρουν ένα δρόμο γιά νά προχωρήσουν. Άλλοι ήσαν βηθαιμένοι στό κείμενο, τό όποιο δέν κατώρθωναν άκόμη νά έννοήσουν.

Κι' άλλοι πάλι προχωρούσαν, χωρίς νά είνε βέβαιοι γι' αυτά που έγγραφαν. Τό θέμα τους ήταν Λατινικό, Κι' άλλοι πάλι προχωρούσαν. Και τά φύλλα τών λεξικών γέμιζαν, καί τό ήχος που έβγαιαν έμοιαζε μέ φτερούγισμα πουλιών, που φεύγουν τρομαγμένα ...

Άνάμεσα στους φοιτητάς, μερικές νέες έδω κι' εκεί, έδωσαν έναν ή ρεμώτερο τόνο, σάν άνθη στόν άγρό. Μά άνθη όμως, που ήσαν άγνά, έτσι καθώς ήταν χλωμά τό πρόσωπό τους από τό διάβασμα κι' άπ' τήν άνησυχία τών εξέτασεων. Είχαν όμως κάτι τό χαριτωμένο κι' έβδιαν στό σύνολο έναν τόνο εδωδιώτερο...

Ό Άνδρέας Κουλιάνς κτύπησε κλειστά τό άνοχτόχρομο μπλουζάκι, τά ύμωρα ξανθά μαλλιά και τό χλωμό άπ' τή συγκίνησι προσώπου μιάς γλυκειάς κοπέλλας, ή όποια έσκυβε πλάι του στό μεγάλο λεξικό τής. Γι' αυτόν, τόν καλύτερο μαθητή του Λυκείου, τό θέμα που τους έδωσαν νά γράψουν δέν είχε μυστικά. Στις δύο ώρες που πέφασαν είχε γράψει κιόλας τό θέμα του, και τώρα, ήσυχος κι' έτοιμος πιά, διασκεδάσε, κτυπάζοντας γύρω του.

Η πλάινη του νέα όμως άγωνιούσε. Τό φύλλο του χαρτίου τής ήταν γεμάτο διορθώσεις και μοντζουρόνια. Η καίσιμη, δέν κατώρθωνε νά προχωρήσει. Δέν εύρισκε ούτε λέξι νά γράψει, μέ όλο τό άγωνιώδες ψάξιμο του λεξικού τής.

Η ώρα προχωρούσε και δέν έμεναν παρά λίγα λεπτά άκόμη. Τό μεγάλο ρολόγι του τοίχου λές και κτύπησε ήρωικά δλους εκείνους, που του έφορχιζαν φοβισμένα βλέμματα. Ό Άνδρέας ξανακτύπησε τήν πλάινη του νέα κι' είδε τά μάτια τής διακρυσιμένα.

Πόσες άναμνήσεις τότε, από τά μνηστορήματα που είχε διαβάσει, δέν πέφασαν άπ' τήν ψυχή του ! Ψυχή δεκαετή χρονών άγοριού !... Και πόσοι στίχοι του Μυσσέ δέν ήσαν στό νού του κι' έδωξάνε κάθε σκέπη μαθητού !...

Λησιμόνης τότε και τήν υπερηφάνεια του ός καλού μαθητού, λησιόνησε και τήν άνησυχία άναμονής τών γονέων του και θυμήθηκε μόνο πώς ήταν άνδρας και πώς πλάι του έκλαψε μιά γυναίκα ! Πήρε, λοιπόν, τήν άπόφασή του στή στιγμή, κι' έβρινε μόνο νά τήν έκτελέσει.

—Κίριοι, πέντε λεπτόν καρός σάς μένει άκόμη ! άντήχησε πίσω άπό τήν πλάτη του μιά φωνή.

Ήταν ό έπάτιης -καθηγητής, αυτός που φώναζε, και τώρα έξακολουθούσε τόν περιπάτο του προς τόν διάδρομο.

Δέν ύπάρχει καιρός γιά χάσιμο. Μέ γοργή κίνηση, ό Άνδρέας Κουλιάνς έπαιρησε τό χειρογράφο του προς τήν έκπληκτη νέα και βιαστικά, έκπαικτικά, δείχνοντάς τής τήν κενή γραμμή στην επικεφαλίδα, τής είπε :

—Βάλτε τό όνομά σας !

Κι' όταν εκείνη αστασιμένη, σάν νά τής δόθηκε διαταγή, ύπαικουσε μηχανικά κι' έγγραψε τό όνομά της — 'Εδωαία Κορντιέ — μέ γράμμα τόσο τρεμουλιαστό, ώστε θα μπορούσε νά προδώσει πως δέν ήταν τό ίδιο μέ του χειρογράφου, ό Άνδρέας Κουλιάνς, αφήνοντας τό φύλλο στό χέριά της, τής είπε :

τού Α' ήγωνίσθη. »Μέ πνίγει άγανάκτησις και συγκίνησις και δέν ήμπορώ νά έξακολουθήσω.

»Υπογράφουμαι μέ άφορισίων δχι πλέον φίλου, αλλά μέ φαντασιμόν Μωσμεθανού.

»Αθήναι 30-8-94

Στό προσεχές φύλλον του «Μπουκέτου» θα δημοσιεύσω δευτέρα επίστολήν του Ρέπουλι, άποκαλιπτικήν τών παρασκηνίων τής περιφημής αυτής έκστρατείας, καθώς και έπιστολάς του τότε Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ίωακίμ, του διευθυντού τής Τεργεστιαίας «Νέας Ημέρας» Α. Βυζαντινού, καθώς και τής λεπτομέρειες τής δίχης, που έπυκολούθησε.

—Η πρώτη μου άγάτη ήταν ή πιο γλυκειά ! είπε ό Άνδρέας.

—Είνε τό θέμα σας... Στή βία τής έξόδου χωρίστησαν. Εκείνη, φοβισμένη, παρέδωσε τό χειρογράφο στόν καθηγητή και ήγχε άπ' τήν αίθουσα, ενώ ό Άνδρέας μέ τό άγρομο χαρτί στό χέρι, έβλεπε ν' άπομακρύνεται τό άνοχτόχρομο μπλουζάκι και τά ξανθά μαλλιά....

Χρόνια πέφασαν. Βρισκόμαστε τώρα στό θέυτρο.

Η αιλία είχε κατεβή. Ό συγγραφέας Άνδρέας Κουλιάνς, μεθυσμένος από τόν θοιάμβο, βρισκόταν στό κμαρινό τής Φλώρας Φλός, στην όποία άφείλε τήν πρώτη του έπιτυχία. Μιά έπιτυχία άνέλπιστη, άνεύρωτη, γιά τόν νεαρό αυτόν δραματικό, στό θέατρο μάλιστα εκείνο, που δέν παίζονταν παρά έργα μεγάλων και γνωστών συγγραφέων. Μέ χέρι που έτρεφε από τή συγκίνηση, ό Άνδρέας έπαιρνε τώρα τό ένα μετά τό άλλο τά βιβλία τής κοινής βιβλιοθηκούλας του κμαρινού τής Φλώρας και τά φυλιμετρούσε.

—Μπιά ! είπε άξαρνα. Ήχεται και τόν Κουιντιλιάνο ! Σέρετε Λατινικά ;

—Είμαι τελειοδιδάκτος !... είνε εκείνη, σηκώνοντας τά μάτια τής έλάνω του. Άνοιξτε τό βιβλίον... Είνε ένα μέρος που μου άρέσει πολύ... Τόζω σημαδεμένο !...

Σέ μία στιγμή, όταν τό βλέμμα του Άνδρέα έπεσε στή σελίδα εκείνη, που ήταν άκριβώς τό θέμα τών εξέτασεων πρίν δεκαπέντε χρόνια, ξαναείδε μπροστά του τή μεγάλη αίθουσα, τους μαθητάς σκαμμένους έπάνω στός γραπτά τους, τή νέα που έκλαψε πλάι του — Ξανθούλα, λεπτή, μέ μάτια μεγάλα γαλανά, άκριβώς σάν τήν Φλώρα, που του χαμογέλισε τώρα κι' ένα μελαγχολικό ύφος — και όλο του άποκαλύφθηκαν αιτίες.

—Πώς !... Είσαθε εκείνη ; είνε δυνατά, και τό βιβλίό του έπαιε άπ' τό χέρι. Είσαθε ή 'Εδωαία Κορντιέ ;

—Α ! Θυμάστε τό όνομά μου !... φώναξε συγκινημένη ή πρωταγωνίστρια.

Εκείνος προσέβησε νά χαμογελάσει. Κούφιος σ' ένα καναπέ πλάι τής. —Λησιμόνη καισις τό όνομα τής πρώτης του άγάτης ; είσε.

Κι' έκίνη τό άποκρίθηκε :

—Δέν φαντάζομαι όμως, κατόπιν του σημερινού σας θριάμβου, νά ημωθίχατε που μου δώσατε τότε τό χειρογράφο σας. Άποτίχατε, βέβαια, στις εξέτασεις, αλλά γίνετε ένας καλός συγγραφέας !...

Είχαν πέφασε από τότε δεκαπέντε χρόνια. Πήσαν κι' οι δύο τους στή ζωή αντίθετους δρόμους κι' είχαν ξεχάσει άκόμη και τή φυσιογνωμία ό ένας του άλλου. Εκείνη άλλάξε και τό όνομά της, κι' ό Κουλιάνς δέν ήξερε γι' αυτήν τώρα, παρά πώς ήταν ή έρονικήν του διευθυντού του θεάτρου, του άπαισιού Ουτάο.

Είνε, λοιπόν, σιά και λυπημένα :

—Η πρώτη μου άγάτη ήταν ή πιο γλυκειά !...

—Κι' ή δική μου !... φθύρισε ή Φλώρα.

Κι' ενώ τήν ίδια αυτή στιγμή τυποντόντοσαν ή έφημερίδες, που αόμο θα διαλάουσαν σ' όλο τό Παρίσι τά όνόματά τους, ή Φλώρα 'Εδωαία, άναμνησμένη τή μαθητική ζωή τής, κι' ό Κουλιάνς τόν πρώτο του φευγάλο έρωτα, χαμήλωναν τά μάτια τους μπρός στό παρελθόν, προσπαθώντας νά κρύψουν τά δάκρυά τους...

ΕΜ. RIPERT

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Η μόδα τών κομμώνων μαλλιών και του ίσιου στήθους δέν είνε διάλον νέα. Φαίνεται πως έπεκράτησε στή Βαγδάτη, επί τής βασιλείας του Χαροίν 'Αρ Ρασοίν. Η γυναίκες τής Άνατολής τής έποχής αυτής προσπαθούσαν μέ κάθε τρόπο νά άδυνατίσουν κι' έσκυβαν κοντά τά μαλλιά τους. Αυτό τολλάχτοσαν μās άποδεικνύουν μερικοί στίχοι του μεγάλου ποιητού 'Αμπύ Νοβάς, τους όποιους βρίσκου κανείς και στό παρωμεία τής περιφημής Χαλιμάς. Ήδού οι στίχοι αυτοί :

«Τό σόμα τής άγαπημένης μου είνε λεπτό σάν τό κορμί ενός έφθήου και τά μαλλιά τής είνε κομμένα σάν τά μαλλιά ενός νεαρού πολεμιστού» !...

Θ. Ν. ΣΥΝΔΑΙΝΟΣ